

των κτιστών) Μακεδ. (Βλάστ. Σιάτ. Σισάν.): *Μπάξ'τουν του γάττου* (γέμισε το ζεμπίλι) Βλάστ. 7) Είδος παιδιᾶς, καθ' ἣν εἷς τῶν παικτῶν ὑποδύεται τὸν «γάττον», ἕτερος τὴν «γάτταν», καὶ οἱ λοιποὶ τὰ «γαττάκια». Οἱ τελευταῖοι οὗτοι σχηματίζουν κύκλον, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ εὐρίσκεται ἡ «γάττα», ἐνῶ ὁ «γάττος» παραμένει ἔξω τοῦ κύκλου καὶ, ἐπωφελοῦμενος τῆς ἀπουσίας τῆς «γάττας», μεταβάσσης δῆθεν εἰς τὴν κρήνην διὰ νὰ φέρῃ ὕδωρ εἰς τὰ τέκνα τῆς, εἰσβάλλει ἐντὸς τοῦ κύκλου καὶ ἀρπάζει τὴν τροφήν, ἣν εἶχε διανεῖμει εἰς ταῦτα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς· ἐπιστρέψασα δὲ καὶ ἀντιληφθεῖσα τοῦτο ἐκ τῆς ἀρνήσεως ἐνὸς ἐκάστου τῶν τέκνων τῆς νὰ πῆγ τὸ κομισθὲν ὕδωρ, ἀφοῦ οὐδὲν ἔφαγε καὶ δὲν διψᾷ, τρέπεται εἰς καταδίωξιν τοῦ ἄρπαγος, φεύγοντος περὶ τὸν κύκλον, καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν τέκνων τῆς ἐκδιώκει τοῦτον μακρὰν μεθ' ὃ μεταβάλλονται οἱ ρόλοι καὶ ἡ παιδιὰ ἐπαναλαμβάνεται Σάμ. κ.ά. β) Ἐν τῇ φρ. ὁ *κάτ-τος* τῆς ὁ *ποντικός*, εἶδος παιδιᾶς παιζομένης καθ' ὃν τρόπον περιεγράφη ἤδη ἐν λ. *γάττα* 8β Κύπρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. *Γάττος* Ἀθῆν. Εὐβ. (Στρόφ.) Ἡπ. (Φιλιάτ. Μαργαρ.) Μέγαρ. *Κάττης* Ἰων. (Κρήν.), ὡς παρων. ὑπὸ τύπ. *Γάττος* Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) κ.ά. *Κάττης* Θήρ. (Οἶα) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *Κάτ-θης* Κάλυμν. κ.ά., καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. ὅς τ' *Γάττ'* Ἡπ. (Ἰωάνν.) *Κάτ-θης* Κάρπ. Κουφον. τοῦ *Κάττη* ὁ *Πόρος* Κρήτ. (Ἀμάρ.)

γατιόσκατο τό, πολλαχ. *γατιόσκατου* πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. *γατιόσκατου* Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) *κατ-θόσκατο* Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. *κακίόσκατο* Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γάττα* ἢ *γαττί* καὶ *σκατό*.

Τὰ κόπρανα τῆς γαλῆς ἐνθ' ἂν. : *Δὲ βουλεῖ νὰ πατήσῃς 'πὸν τὰ γατιόσκατα* (δὲ βουλεῖ = δὲν ὑπάρχει χῶρος) πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. *Γιόμ'σι* οὐ τόπους *γατιόσκατα* Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) *Κάπου* βρωμοῦσι *κακίόσκατα* Πελοπ. (Κίτ. Μάν.). Συνών. ἰδ. ἐν λ. *γαττιά* 1.

γατιοσφάζω ἀμάρτ. *κατιοσφάζω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαττί*, παρ' ὃ καὶ *κατσί*, καὶ τοῦ ρ. *σφάζω*. Σφάζω καὶ ἐκδέρω ἀτέχνως ζῷον (πρόβατον, αἶγα, κλπ.): *Ἐὼ δὲν εἶμ' ἄξιος καθόλου νὰ σφάξω 'να 'ριφάκι. Τὸ κατιοσφάζω. Ἐκατιόσφαξές το, καημένε! Θαρρεῖ κανεὶς πὼς τὸ σφάξανε γάττες. Ποιὸς τό 'σφαξε; Σὰ γατιοσφαμένο 'ναι.*

γατιότριχα ἢ, *Λεξ.* Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γάττα* καὶ *τρίχα*.

1) Ἡ τρίχα τῆς γαλῆς ἐνθ' ἂν. Συνών. *γατιουλότριχα*. 2) Μεταφ., κατὰ πληθ. συνήθως, *γατιόμαλλο* 1, ὃ ἰδ. *Λεξ.* Δημητρ.

γατιότρυπα ἢ, Κεφαλλ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γάττα* καὶ *τρυπα*.

Μικρὰ ὀπὴ ἀνοιγομένη εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τῆς θύρας (οἰκίας, ἀποθήκης, στάβλου, κλπ.), διὰ νὰ διέρχωνται αἱ γαλαῖ ἐνθ' ἂν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-θότρυπες* Τῆλ.

γατιοῦ ἢ, ἀμάρτ. *κατιοῦ* Ἰων. (Κρήν.) *κατ-τοῦ* Κύπρ. Κατὰ μετασχηματισμὸν ἐκ τοῦ οὐσ. *γάττα*, παρ' ὃ καὶ *κάττα*, διὰ τῆς καταλ. -οῦ, δι' ἣν ἰδ. Σ. Μενάρδ., Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. Ἀθηνῶν 9 (1912/13), 139.

Γάττα 1, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἂν. : Παροιμ. *Εἶχε κ' ἡ κατιοῦ ποντί κ' ἡ σκυβγὲ καὶ τό 'γλειφε* (ἐπὶ τῶν προσπαθούντων νὰ μιμηθοῦν τοὺς κοινωνικῶς ἢ οἰκονομικῶς ἀνωτέρους) Κρήν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-θοῦ* Κάρπ. Μεγίστ.

γατιούδα ἢ, Θράκ. (Σουφλ.) *κατιούδα* Καππ. (Σιννασσ.) *κατιούδα* Πελοπ. (Μεσσ. Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γάττα*, παρ' ὃ καὶ *κάττα* καὶ *κάτσα*, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδα.

1) Ἡ μικρὰ γαλῆ Θράκ. (Σουφλ.) Καππ. (Σιννασσ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *γαττάκι* 1. 2) Εἶδος ἀγριοχόρτου ἐδωδίου Πελοπ. (Μεσσ. Παππούλ.) : *Ἀε νὰ φᾶς κατιοῦδες, δὲν κάνεις γιὰ τίποτα* Παππούλ.

γατιουδάκι τό, ἈΡουμेल. (Σωζόπ.) *καττ'δάκ'* Θράκ. (Μέτρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γατιούδα* ἢ *γατιούδι* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Γαττάκι 1, ὃ ἰδ.

γατιούδαρος ὁ, Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γατιούδα* ἢ *γατιούδι* καὶ τῆς μεγεθυντ. καταλ. -αρος.

Ἡ ὁπωσοῦν μεγάλοςωμος γαλῆ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *γάτταρος*.

γατιουδέλα ἢ, ἀμάρτ. *κατ-θου' ἐλ-λα* Χάλκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γατιούδα*, παρ' ὃ καὶ * *κατ-θου' ἔλ-λα*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έλα. Διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ μεσοφωνηεντικοῦ δ εἰς τὸν τύπ. *κατ-θου' ἐλ-λα*, βλ. Χ. Παντελ., Φωνητ., 32.

Εἶδος φυτοῦ, πιθανῶς ἐλελίφασκον τὸ ὄρμινον (*salvia horminum*), τῆς οἰκογενείας τῶν χειλανθῶν (*labiatae*), τῆς τάξεως τῶν σωληνανθῶν (*tubiflorae*).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-θου' ἐλ-λες* Τῆλ.

γατιούδι τό, ἀμάρτ. *γατιούδ'* Μακεδ. (Χαλκιδ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) *γατιούδ'* Θράκ. (Αἶν.) *κατιούδι* Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Οἶν. Τραπ.) — *Λεξ.* Βυζ. *κατ-τούδιν* Κύπρ. (Πεδουλ. κ.ά.) *κατ-τούϊν* Κύπρ. (Μένοικ. κ.ά.) *κατιούδ'* Θράκ. (Γέν. Κασταν. Μάδυτ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.) *κατιοῦδι* Ἰων. (Βουρλ.)

Τὸ Βυζαντ. ἀμάρτ. *γατιούδιν*, οὔτινος ἢ ὑπαρξίς τεκμαίρεται ἐκ τοῦ παραλλήλου Βυζαντ. τύπ. *κατιούδιν* (πβ. *γάττα*, *γάττος*). Διὰ τὸν τύπ. *κατιοῦδι*, πβ. *γαττί*.

Γαττάκι 1, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἂν. : Παροιμ. *Λεῖπ' οὐ γάττους, παῖζ'νε τὰ γατιούδια* (ἐπὶ τῶν ἐπωφελοῦμενων τῆς ἀπουσίας γονέων, διδασκάλων, κλπ., καὶ ἀτακτούντων) Θράκ. (Σηλυβρ.) Πβ. καὶ *γάττα* 1, *γάττος* 1. Ἡ *κάτ-τα* χών-νει τὰ *κατ-τούδκια* τῆς ὅς ἐφτά τόπους (ἐπὶ τῶν λίαν φιλαργύρων) Κύπρ. (Πεδουλ. κ.ά.) *Σκυλλία* πουλεῖ καὶ *κατιούδα* ἀγοράζει (ἐπὶ ἀργοσχόλων ἢ περὶ μάταια ἀσχολουμένων) Πόντ. (Κοτύωρ. κ.ά.) Πβ. καὶ *γάττα* 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-τούδκια* Κύπρ. (Δάλ.)

γατιουδιά ἢ, ἀμάρτ. *κατιουδιά* Χίος (Δαφν. Κουρ. Χαλκ.) *κατιουδγιά* Χίος (Καρδάμ.) *κατ-τουδκιά* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γατιούδι*, παρ' ὃ καὶ *κατιούδι*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) *Γαττιά* 1, ὃ ἰδ. Κύπρ. Χίος (Καρδάμ. Χαλκ.) 2) Εἶδος χόρτου, οὔτινος τὰ ἄνθη ὁμοιάζουν πρὸς τὰ τοῦ χαμαιμήλου Χίος (Δαφν. Κουρουν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-θουδγιά* Κάλυμν.

γατιουδιάζω ἀμάρτ. *κατ-τουδκιάζω* Κύπρ. *κατιουδάζω* Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) Μέσ. *κατιουδᾶμαι* Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

1) Ένεργ., τίκτω (ἐπὶ γαλῶν) Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.)
2) Ένεργ. καὶ μέσ., συστέλλομαι, πτήσσω, ἔχω ἐμφάνισιν
συνεσταλμένην καὶ περιδεῖ (ἐκ φόβου, ψύχους, κλπ.) Κύπρ.
Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.) : Έκατ-τούδκιασεν 'πού τήν πολλήν
κρυότην Κύπρ. Έκατ-τούδκιασεν 'πού τὸ φ-φόν του αὐτόθ.
'Έκαττουδᾶεν καὶ στέκ' (στέκεται σὰν φοβισμένη γάττα)
Πόντ. (Σταυρ.) Συνών. γαυριδιάζω, ζαρώνω, κα-
τσιάζω.

γατιούδιασμα τό, ἀμάρτ. κατ-τουδιάσμαν Κύπρ.

Έκ τοῦ ρ. γατιουδιάζω, παρ' ὃ καὶ κατ-τουδιάζω.

Ἡ συνεσταλμένη ἢ περιδεὴς ἐμφάνισις.

γατιουδόπουλο τό, ἀμάρτ. κατιουδόπ'λο Θράκ. (Γέν.
Σαρεκκλ. Σκοπ.) κατιουδόπον Πόντ. (Τραπ.)

Έκ τοῦ οὐσ. γατιούδι, παρ' ὃ καὶ κατιούδι, καὶ τῆς
ὑποκορ. καταλ. -πουλο, δι' ἣν ἰδ. -πουλος.

Γατιτάκι 1, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Ἡ κάττα μὲ τὰ κατιουδόπ'λα
Θράκ. (Σαρεκκλ.)

γατιούλα ἡ, σύνθηθ. γατσούλα Κεφαλλ. — Χελδρ.-Μη-
λιαρ., Δημῶδ. ὀνόμ. φυτ., 62 Μ.Στεφανίδ., Ὀρολογ. δημῶδ.,
13 κατσούλα πολλαχ. καὶ Τσακων. (Καστάν. Χαβουτσ.)
κατσούλα Τσακων. (Βάτ. Πραστ.) κασούλα Μύκ. Τῆν.

Έκ τοῦ οὐσ. γάττα ἢ γατί, παρ' ὃ καὶ κασι καὶ
κασί, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ούλα.

1) Ἡ μικρὰ γαλῆ ἢ καὶ οἰαδήποτε γαλῆ κατ' ἐννοίαν θω-
πευτικὴν σύνθηθ. : Εἴχαμε μιὰ γατιούλα ὁμορφη. Πῆρα μιὰ
γατιούλα νὰ παίζουμε τὰ παιδιά. Καλῶς τῇ γατιούλα μου!
σύνθηθ. Ὡς τοῦ δρόμου βρήκαμι 'νιὰ γατιούλα πολλαχ. βορ.
ἰδιωμ. Συνών. γατιτίτσα 1. β) Ἡ θήλεια γαλῆ (ἄνευ ὑπο-
κορ. ἢ θωπευτικῆς ἐννοίας) πολλαχ. καὶ Τσακων. (Βάτ. Κασ-
τάν. Πραστ. Χαβουτσ.) : Εἶναι πολὺ τσυνηγάρα ἡ κατσούλα
μας Εὐβ. (Βρύς. κ.ά.) Νιαουρίζει ἡ κατσούλα, ἔρχεται γιὰ
τὰ γατιάκια τῆς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ὡς τὸ σπῖτι ἀπομέ-
νουν οἱ κόττες, οἱ κατσούλες καὶ οἱ γέροι Πελοπν. (Κλει-
τορ. κ.ά.) Τώρα τὸ Γενάρη γίνεται σύθρηνο μὲ τὶς κα-
τσούλες τῇ νύχτα Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.) Ἀ κα-
τσούλα 'ν' ἐφτάφυχο Τσακων. (Χαβουτσ.) Ὁρα μὴ μόλῃ ἡ
κατσούλα τὸ λουπάι (κοίταξε νὰ μὴν ἔλθῃ ἡ γάττα 'ς τὸ τσου-
κάλι) Τσακων. (Βάτ. Πραστ.) Ἐλα, κασούλα μ', κι ἄσ'
ἦσ'χον τοῦ κασι Τῆν. || Φρ. Ἐπάτησε - ἐσκότωσε τῇ γα-
τσούλα (= ἐμέθυσε) Κρήτ. (Βάμ. Ἡράκλ. κ.ά.) || Παροιμ.
Ὅσο τῇ χαϊδεύεις τὴν κατσούλα, τόσο τουρλώνει τὴ νουρά
τῆς (ἐπὶ ἀνωφελῶν περιποιήσεων πρὸς μικροψύχους ἢ ἀγνώ-
μονας) Πελοπν. (Γορτυν.) Δὲν πίνει ἡ κατσούλα ξίδι (ἐπὶ
τοῦ ἐξ ἀνάγκης ἢ ἐκ χαρακτῆρος ἐγκρατοῦς) Πελοπν. (Βυτίν.
κ.ά.) || Ἄσμ.

Μάννα, κατσούλα πέρασε μὲ ποντικὸ 'ς τὸ στόμα
— Δὲν εἶν' κατσούλας πέρασμα, δὲν εἶν' κατσούλας βρόντος
Πελοπν. (Μάναρ.) 2) Μετων., ὁ μικροῦ ἀναστήματος ἄν-
θρωπος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) : Βρὲ κατσούλα, δὲ γοιτάξεις τὸ
βοί σου, μόν' θές νὰ μιλῇς κιόλα; 3) Εἶδος ἰχθύος, πιθα-
νῶς ξύριχθος ὁ μεσογειακὸς (xyrichthys mediterraneus),
τῆς οἰκογενείας τῶν λαβριδῶν (labridae), χαρακτηριζόμενος
ἐκ τοῦ λίαν πεπλατυσμένου σώματος καὶ τοῦ ἐρυθροποῦ
ἀνοικτοῦ χρώματος Αἰγίν. Πελοπν. (Ἀργολ.) 4) Εἶδος θα-
λασσίου πτηνοῦ, πιθανῶς φαλακροκόραξ ὁ πυγμαῖος (pha-
lacrocorax pygmaeus), τῆς τάξεως τῶν πελεκανιδῶν (pele-
canidae) Κεφαλλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουτηχτάρα. 5) Διά-
φορα εἶδη ποωδῶν ἢ θαμνωδῶν φυτῶν, ὡς: α) Ἄρον τὸ Ἰτα-
λικόν (arum italicum), τῆς οἰκογενείας τῶν ἀρωδῶν (ara-

ceae) ἢ ὄφρυς ἡ οἰστροφόρος (ophrys oestrifera), τῆς
οἰκογενείας τῶν ὄρχεωδῶν (orchidaceae) Πελοπν. (Μάν).
β) Ψευδέβενος ὁ Κρητικὸς (ebenus cretica), τῆς οἰκο-
γενείας τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae) Κρήτ. γ) Λάγου-
ρος ὁ ὄσειδης (lagurus onatus), τῆς οἰκογενείας τῶν ἀ-
γρωστωδῶν (graminaceae) Πελοπν. (Γαργαλ.) δ) Ἐν τῇ
φρ. τῆς γατσούλας τὰ ποδάρια, τὸ φυτὸν ἡλιοτρόπιον τὸ τρι-
χωτὸν (heliotropium villosum), τῆς οἰκογενείας τῶν τρα-
χυφυλλωδῶν (boraginaceae) Κεφαλλ.— Χελδρ.-Μηλιαρ.,
ἐνθ' ἄν. Μ. Στεφανίδ., Ὀρολογ. δημῶδ., ἐνθ' ἄν. 6) Εἶδος
παιδιάς κορασίδων, καθ' ἣν αὐταὶ σχηματίζουν κύκλον ἀλ-
ληλοκρατούμεναι διὰ τῶν χειρῶν, ἐκτὸς δύο, αἵτινες παρα-
μένουν ἐλεύθεραι, ἡ μὲν ἐντὸς τοῦ κύκλου καὶ ὑποδύεται τὸν
«μάγερα», ἡ δὲ ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ ὑποδύεται τὴν «κατσούλαν»
ἡ πρώτη τοποθετεῖ εἰς τὸ κέντρον τοῦ κύκλου ξυλαράκια
συμβολίζοντα «τὴν κλωσσαν μὲ τὰ πουλλιά της», ἄλλα δὲ
εἰς τὰς χεῖρας τῶν παικτριῶν συμβολίζοντα τὴν ἀναγκαιοῦ-
σαν εἰς ἐκάστην τούτων τροφήν (ψωμί, τυρί, κλπ.) καὶ ἀπέρ-
χεται, ἀφοῦ συστήσῃ νὰ προσέχουν μήπως ἔλθῃ ἡ «κατσού-
λα» καὶ ἀρπάσῃ «τὴν κλωσσαν μὲ τὰ πουλλιά» ἀπομακρυ-
νομένου οὕτω τοῦ «μάγερα», ἡ «κατσούλα» προσπαθεῖ νὰ
διασπάσῃ τὸν κύκλον καί, ὅταν τὸ κατορθώσῃ, ἀρπάζει τὴν
«κλωσσαν μὲ τὰ πουλλιά» καὶ τὴν τροφήν τῶν φυλάκων, εἰς
τὰς κραυγὰς τῶν ὁποίων προστρέχει ὁ «μάγερας» καὶ κα-
ταδιώκει τὴν ἄρπαγα· ἐὰν κατορθώσῃ νὰ τὴν φθάσῃ καὶ νὰ
τὴν κτυπήσῃ διὰ τοῦ εἰς χεῖρας του μανδηλίου, ἐναλλάσσον-
ται οἱ ρόλοι καὶ ἡ παιδιὰ συνεχίζεται Πελοπν. (Νεοχώρ.
Μεγαλόπ.).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Κατσούλες Πελοπν. (Μάν.)

γατιουλάκι τό, πολλαχ. γατιουλάξ Μακεδ. (Βόιον
κ.ά.) γατσουλάκι Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἡλ.) γατσ'λάξ
Στερελλ. (Ἀχυρ. κ.ά.) κατσουλάκι Κρήτ. (Ἡράκλ. Σέλιν.
κ.ά.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Δανακ.) Πάρ. Πελοπν.
(Μάν. Τριφυλ. κ.ά.) Σίφν. κ.ά. κατσουλάτσι Τσακων. (Πραστ.
Χαβουτσ.) κατσουλάτσι Μέγαρ. Πάρ. κατσουάτσι Νάξ.
(Φιλότ.) κασουλάτσι Μύκ.

Έκ τοῦ οὐσ. γατιούλα ἢ γατιούλι καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. -άκι.

1) Γατιτάκι 1, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Θέ μου, ἔλεε, φέρε μου ἕνα
παιδάκι κι ἄς εἶν' καὶ γατιουλάκι (ἐκ παραμυθ.) Βιθυν. Μὴν
τοῦ παίρν'ς 'ς τὰ χέρια σ' τοῦ γατσ'λάξ, πιδὶ μ'! Στερελλ.
(Ἀχυρ.) Ἡ κατσουλοῦ μὲ τὰ κατσουλάκια τῆς Νάξ. (Δανακ.)
Ποῦθε τὰ φέρε τὸ κοκοράττι σου τὰ λεφτά; νὰ στείλω τὸ
ἐγὼ τὸ κατσουλάτσι μου; (ἐκ παραμυθ.) Μέγαρ. Ἐγκει τὸ
κατσουλάτσι τσουνηρ ἔρι; (αὐτὸ τὸ γατιτάκι τίνος εἶναι;) Τσακων.
(Πραστ.) || Φρ. Καὶ τὸ κατσουλάκι δῶνε μὲ θέλει
(ἐπὶ τοῦ ἐξαίροντος τὴν ἀγάπην μεθ' ἧς περιβάλλεται ἐκ μέ-
ρους οἰκογενείας τινός) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Μικρὸν τριχοειδὲς
καὶ ἀκτινωτὸν περίβλημα σπέρματος ἀκάνθης, ἀποσπώμενον
ἐκ τοῦ ὅλου ἀνθοφόρου πολυσπέρμου καρποῦ καὶ φερόμενον
ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, λόγῳ τῆς ἐλαφρότητός του, εἰς μεγάλας ἀπο-
στάσεις Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ὁ κόσμος εἶναι 'εμᾶτος φέτι μὲ
τὰ κατσουλάκια. Συνών. κλέφτης.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Κατσουλάκης Κρήτ. (Βάμ.) Σίφν.

γατιουλάρα ἡ, γατσουλάρα Πελοπν. (Ἡλ.) κατσου-
λάρα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Έκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ γατσούλα καὶ κα-
τσούλα, καὶ τῆς μεγεθυντ. καταλ. -άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Ἡ ἔχουσα μεγαλυτέρας τοῦ κοινοῦ μέτρου σωματικὰς δια-
στάσεις γαλῆ ἐνθ' ἄν. Συνών. γατιτάρα.